

at Konkursbehandling af et Bo kun kan finde Sted, naar Skyldneren er en Handlende eller Næringsdrivende, som maa sættes i Klasse med Handlende, i hvilken Henseende Lovene dog i Almindelighed drage Grændserne meget vidt. Forsvaret for denne Ordning søges i, at kun Handlendes Boer formenes at have en saadan eiendommelig Besskaffenhed, at en Konkursbehandling er nødvendig; det er kun i disse Boer, at der paa den ene Side findes en Formue, hvis væsentligste Bestanddele ere Gjenstand for en idelig Omverling og Omsætning, og paa den anden Side mange og udstrakte Gjældsforpligtelser, men det er netop denne Formuens Omstiftelighed og Gjældsforpligtelsernes Mangfoldighed, som gjør det saa vigtigt for Fordringshaverne, at Skyldnerens Bo, saasnart han er insolvent, bliver taget under Konkursbehandling, forinden Formuen yderligere formindskes eller andre Fordringshavere forskaffe sig Dækning. Det er imidlertid vistnok klart, at der under Nutidens udviklede Kreditforhold og paa Grund af den i alle Samfundsklasser udbredte større Foretagelsesaand og Lyst til Spekulation jævnlig udenfor Handelsstanden, selv om dette Ord tages i en meget vidtøstigt Betydning, vil forekomme Boer, som forene de fornævnte tvende Eiendommeligheder. Heller ikke kan det paastaas, at de Grunde, som have ledet til Indførelsen af Konkursbehandling, aldrig kunne være tilstede, naar et Bo mangler de nævnte Egenstaber. Naar en Mand er bleven insolvent, er det altid og uden Hensyn til hans Livsstilling onskeligt, at der haves et Middel til at opnaa, at den forhaandenverende Formue kan blive ligelig fordelt mellem hans Kreditorer, og naar der tillægges Konkurs den Virkning at kunne afkræfte visse af de af Skyldneren indgaaede Retshandeler, ligger der hert en yderligere Grund til ikke at indskrænke Konkursbehandlingen alene til Handelsboer. I den nyere Tid synes ogsaa den Anskuelse mere og mere at gjøre sig gjældende, at der ikke er Grund til i Konkursretten, idetmindste ikke gjenneingaaende, at opstille en forskjellig Ordning, eftersom den paagjældende Skyldner er Handlende eller ikke. Hos os er der saa meget mindre Grund til at følge hine Loves Exempel, som det alt i henved 200 Aar har været vor Lovgivnings Regel, at der kan finde Konkursbehandling Sted af enhver in-

solvent Persons Bo uden Hensyn til hans Livsstilling. Idet Forslaget i denne Henseende slutter sig til den gjældende Ret, er det i Overensstemmelse saavel med den norske og svenske Konkurslovgivning som med den preussiske Konkurslov af 1855.

Et andet Spørgsmaal er det, om Reglerne om Konkurs bør være forskjellige, eftersom Boet er et Handelsbo eller et andet Bo. I Almindelighed taget kan dette ikke indrømmes, men paa enkelte Punkter er der vistnok Grund til at gjøre en Forskel. Forslaget har i 3 Henseender opstillet særegne Regler for det Tilfælde, at Skyldneren er Handlende, i Klasse med hvem Forslaget stiller Fabrikanter og Skibssejere. For det Første hjemles der i saa Fald Fordringshaverne en lettere Afgang til at faa Boet taget under Konkursbehandling, end den, der tillægges dem overfor Ikke-Handlende (§§ 43 og 44); dernæst har Forslaget under visse Betingelser gjort det til Pligt for den Handlende at erklære sig fallit eller dog for Skifteretten at anmeldte Standsningen af hans Betaalinger, for at Boet kan blive taget under Konkursbehandling (§§ 43 og 46); endelig finder Tvangsafford kun Sted i Handelsboer (Kap. 13). Om Grunden til, at der forsaavidt er givet særegne Regler om Handelsboer, vil der blive handlet nærmere nedenfor. I alle andre Henseender har Udcastet ikke sondret mellem de to Arter af Boer, og navnlig ere Reglerne om selve Boets Behandling og Opgjørelse ens for begge. Den Omstændighed, at de fleste og største Konkursboer ere Handelsboer, har vel medført, at man ved Forholdets Ordning fortrinsvis har maattet have disse for Øie, ligesom det ogsaa skal indrømmes, at der langt hyppigere i andre Boer end i Handelsboer vil være Anledning til i Medfør af §§ 58, 66 og 79 at fravige den Fremgangsmaade, som Forslaget har anset for den regelmæssige. Men i Almindelighed taget er der ikke Grund til at foreskrive forskjellige Regler for Behandlingen af de tvende Slags Boer. Et er det, at en Ikke-Handlendes Formuesforhold forholdsvis sjældnere ere af den Besskaffenhed, at Konkursbehandling af hans Bo maa finde Sted; men naar en saadan har vist sig at være nødvendig, vil dette netop ofte være begrundet i, at den